

Δήμητρα Αθανασοπούλου

Σπάνια Πλάσματα

Αθήνα 2021

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορείας

Η Δήμητρα Αθανασοπούλου είναι Διδάκτωρ Ψυχαναλυτικής Ανθρωπολογίας του Πανεπιστημίου του Παρισιού (*Paris 7 Denis Diderot*). Εργάζεται ως δημοσιογράφος και ψυχολόγος. Τα τελευταία χρόνια διατηρεί τη στήλη «Ψυχανάλυσέ το» στην *Εφημερίδα των Συντακτών*. Η συλλογή των άρθρων, ένα χρονολόγιο στο μεταίχμιο της επικαιρότητας και της ψυχαναλυτικής ερμηνείας κυκλοφορεί σε βιβλίο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6945405750

Email: dimi.athanasopoulou@yahoo.com

Το έργο γράφτηκε στο πλαίσιο της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (περίοδος 2020-21) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη, Μάνο Κουνουγάκη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Σπάνια Πλάσματα* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα.

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Περίληψη

Το ζεύγος Ζλένας, ένα ζευγάρι Ευρωπαίων (με απροσδιόριστη χώρα προέλευσης), επιδίδεται στη συλλογή παιδιών από υποβαθμισμένες περιοχές του κόσμου. Η Ίντιρα είναι Ινδή και ανήκει στην κάστα των Ντάλιτ, δηλαδή των Ανέγγιχτων. Ο Ζούμπερ είναι Μαροκινός, από ένα φτωχό χωριό έξω από την μπλε πόλη Σεφσάουεν, και η Έσθερ, Νιγηριανή που υιοθετήθηκε αρκετά μεγαλύτερη, αφού προηγουμένως είχε πέσει θύμα απαγωγής και κακοποίησης από τους εξτρεμιστές της Μπόκο Χαράμ.

Σύμφωνα με τους κανόνες του σπιτιού, τα παιδιά, τα οποία φέρουν το δικό τους στίγμα καθώς επιλέχθηκαν με βάση το παρελθόν τους και τη χώρα προέλευσης, υποχρεούνται να συνυπάρχουν και να αποδέχονται το ένα άλλο με εκδηλώσεις αλληλοθαυμασμού.

Κάποια στιγμή, το ζεύγος Ζλένας μαθαίνει πως περιμένει το πρώτο του βιολογικό παιδί, ενώ είχαν συμφωνήσει για το αντίθετο. Ο επικείμενος ερχομός του «θείου βρέφους» οδηγεί το ζευγάρι στην πρόσληψη της Μέριλιν, μιας Βορειοευρωπαϊάς οικονόμου, που θα αναλάβει τη φροντίδα μόνο του «λευκού μωρού» και την εύρυθμη λειτουργία του σπιτιού, που θα πρέπει να «αναδιοργανωθεί» για τη νέα άφιξη. Η άφιξη του νέου μέλους στην οικογένεια, με πυροδότη τη Μέριλιν, φέρνει το ζευγάρι αντιμέτωπο με την ασυνήθιστη «συλλογή» του και το παρελθόν του ενώ αποκαλύπτει το πολύτροπο των σχέσεων μεταξύ των μελών αυτής της οικογένειας.

*Τα **Σπάνια Πλάσματα** είναι ένα έργο για τις διακρατικές υιοθεσίες και τη θεμελιώδη φαντασίωση πίσω από την απόκτηση ενός παιδιού, για το πιο σκοτεινό κομμάτι μας, που μπορεί να γίνει ο πιο ισχυρός δεσμός με τον Άλλο.*

Πρόσωπα του έργου

Ο κύριος Ζλένας (Α): Επάγγελμα επενδυτής, ανάμεσα στα 35-50, που έχει σαγηνευτεί από το «πρότζεκτ συλλογής παιδιών» της γυναίκας του.

Η κυρία Ζλένας (Β): Αστή κοσμοπολίτισσα, ανάμεσα στα 35-45, χωρίς συγκεκριμένη επαγγελματική δραστηριότητα, αλλά με «αποστολή ζωής» τη συλλογή παιδιών από υποβαθμισμένες περιοχές του κόσμου.

Η οικονόμος Μέριλιν (C): Βορειοευρωπαία νταντά, ανάμεσα στα 25-30, θελκτική και τρυφερή, λειτουργεί ως καταλύτης μέσα στο «σαλόνι της διαφορετικότητας».

Τα τρία παιδιά (Ιντιρα, Ζούμπερ, Έσθερ): Μπορούν να αναπαρασταθούν με χρήση κούκλας.

ΣΚΗΝΗ 1

«Κόκκινες μπανάνες στη Σρι Λάνκα»

[Ο κύριος Ζλένας (Α) βρίσκεται σκυμμένος πάνω από έναν χάρτη στο γραφείο του. Η κυρία Ζλένας (Β) του φέρνει ένα ζεστό τσάι από το Θιβέτ.]

Β- Κάνε λίγο χώρο, γλυκέ μου, για να σερβίρω.

Α- Τι καλό έχουμε σήμερα;

Β- Θιβετιανό τσάι για μακροζωία.

Α- Δε θα το πιστέψεις. Αυτή τη στιγμή ήμουν σκυμμένος ακριβώς πάνω από τη Λάσα.

Β- Νόμιζα πως την είχαμε αποκλείσει.

Α- Πράγματι. Απλά είναι τόσο κοντά στο Νεπάλ, που τσέκαρα μήπως μπορέσουμε να το συνδυάσουμε.

Β- Τελικά Νεπάλ ή Σρι Λάνκα;

Α- Πάντα ονειρευόμουν να ανέβω στο πιο ψηλό σημείο στο Κατμαντού.

Β- Δεν είχαμε πει πως έχει προτεραιότητα μια βόλτα με tuk tuk στο δάκρυ της Ασίας, να δοκιμάσουμε επιτέλους τις κόκκινες μπανάνες;

Α- Κι εγώ το θέλω πολύ. Τα παιδιά του Νεπάλ θεωρούνται όμως τα πιο φτωχά στον κόσμο.

Β- Για τα παιδιά της Αφρικής τα πράγματα είναι ακόμα πιο δύσκολα.

Α- Από την Αφρική έχουμε όμως την Έσθερ μας.

Β- Δίκιο έχεις. Βέβαια η Ίντιρά μας είναι από την Ασία.

A- Ινδή είναι, καλή μου. Η Ινδία είναι μια ξεχωριστή περίπτωση.

B- Θυμάσαι εκείνο το ζευγάρι που είχαμε συναντήσει στο Βαράνασι;

A- Σε ποιους αναφέρεσαι;

B- Στους Μόλας, εκείνους τους θρησιόληπτους Ισπανούς με τα φυλαχτά.

A- Θυμάμαι... Έφαχναν κι εκείνοι για μωρό.

B- Μόνο αυτό;

A- Τι άλλο;

B- Η γυναίκα, όταν νόμισε πως θα έφευγαν με άδεια χέρια, άρχισε να λούζεται μ' εκείνο το ευλογημένο νερό και να σπαράζει. Κι όταν κατάφεραν και πήραν τελικά εκείνο το παιδί, έπεσε στα πόδια και μπουσουλούσε. Σαν ένα τάμα από αλλού φερμένο.

A- Ναι... και;

B- Ο άντρας μόλις πήρε στα χέρια του το μωρό, του άλλαξε το όνομα. Το πέταξε ψηλά στον αέρα, του έλουσε το κεφάλι με όσο αγιασμό είχε απομείνει και το βάφτισε... Παύλο, νομίζω. Ναι, Παύλο.

A- Πού θες να καταλήξεις;

B- Πως εμείς είμαστε διαφορετικοί.

A- Αυτό είναι βέβαιο.

B- Δεν ξέρω αν το εννοούμε με τον ίδιο τρόπο.

A- Τι θες να πεις;

B- Πως εμείς δεν πήραμε ποτέ κάποιο από τα μωρά μας από απελπισία.

A- Αλλά;

B- Από πλεόνασμα.

A- Πλεόνασμα... Χμμ... Αυτό είναι βέβαιο! Το πλεόνασμα μπορεί ωστόσο να συνοδεύεται από οποιοδήποτε ουσιαστικό στη γενική!

B- Ξέρεις για τι είδους πλεόνασμα μιλώ. [παύση – αλλαγή ύφους.] Αλήθεια, πώς θα καταφέρεις αυτή τη φορά να λείψεις τόσο καιρό από τις δουλειές σου;

A- Σιεφτόμουν να συναντήσω κάποιους επενδυτές

B- Υπάρχουν επενδυτές στο Κατμαντού;

A- Θα μπορούσαμε να πεταχτούμε μέχρι τη Σαγκάη.

B- Δεν έχουμε συμφωνήσει κάτι τέτοιο.

A- Δε θα είναι η πρώτη φορά που θα συνδυάσουμε το ταξίδι μας με δουλειές.

B- Πλέον όμως δεν το αντέχω.

A- Τι δεν αντέχεις;

B- Το ότι δεν είσαι προσηλωμένος στον σκοπό μας.

A- Πώς θα σου φαινόταν αλλαγή σχεδίων... και να επισκεπτόμασταν το πράσινο σπίτι;

B- Έχουμε πει... πως μπορούμε να γυρίσουμε όλο τον κόσμο, αλλά δε θα πάμε ποτέ ξανά εκεί.

A- Το έχουμε πει. Απλά προέκυψε μια σημαντική συνεργασία στην περιοχή.

B- Είχες υποσχεθεί να μην το συζητήσουμε ποτέ ξανά.

A- Μα δε θα το συζητήσουμε... Μια ιδέα ήταν. Η συζήτηση μπορεί να τελειώσει, καλή μου, με ένα όχι.

B- Τίποτα δεν τελιώνει. Παραδέξου το.

A- Σου είπα... Σκέφτηκα απλά να συνδυάσουμε το ταξίδι μας με κάποιες δουλειές μου.

B- Μα δεν πρόκειται για ένα απλό ταξίδι. Ψάχνουμε κάτι συγκεκριμένο.

A- Θα μπορούσαμε να ταξιδέψουμε και χωρίς... να ψάχνουμε πάντα κάτι... συγκεκριμένο.

B- Με κάνεις να νιώθω απείσια.

A- Ηρέμησε, γλυκιά μου.

B- Παραδέξου το.

A- Τι να παραδεχτώ;

B- Θεεσ ένα παιδί από εκεί...

A- Τίποτα δε θέλω. Μια ιδέα είπα, μήπως είχε αλλάξει κάτι για σένα.

B- Αλλάζει το παρελθόν;

A- Αλλάζει κάποια στιγμή η διάθεσή μας απέναντί του.

B- Και πώς γίνεται αυτό;

A- Αν εμείς το ανασυνθέσουμε.

B- Και πώς θέλεις να το ανασυνθέσω;

A- Αν μας έδενε πάλι κάτι με αυτό το μέρος; Μια νέα ρίζα... δίνει πάντα νέα οπτική.

B- *[μικρή σιωπή.]* Πάω μέσα, στα παιδιά. Κλαίει η Ίντιρα. Μαλώνει με τον Ζούμπερ. Νομίζω πως είναι καιρός να προσλάβουμε μια γυναίκα. Τι λες για τη Μέριλιν;

A- Μπορούμε να την καλέσουμε. Κάλεσέ την το συντομότερο να ξεκινήσει... δοκιμαστικά!

ΣΚΗΝΗ 2

«Το παιχνίδι του Άλλου»

[Η οικογένεια Ζλένας βρίσκεται συγκεντρωμένη στο σαλόνι του σπιτιού πάνω σε ένα χαλί πάτογουρκ. Τα παιδιά θα μπορούσαν να είναι κέρνες κούκλες στη σκηνή.]

B- Ζούμπερ, πες στην Ίντιρα πόσο όμορφη είναι με αυτό το φόρεμα. Κι εσύ, Έσθερ, βοήθησε τον Ζούμπερ να βάλει σωστά το καπέλο του και δείξ' του πόσο τον αγαπάς!

A- Τι θα λέγατε να παίζαμε όλοι μαζί το Παιχνίδι του Άλλου;

B- Φυσικά! Απλά η Έσθερ την τελευταία φορά είχε παραβεί τους κανόνες...

A- Πιστεύω πως κατάλαβε το λάθος της και έμαθε τα πάντα για την Ινδία και τους Νταλίτ. Έτσι, γλυκιά μου Έσθερ;

B- Και η Ίντιρα διάβασε πολύ για το Μαρόκο αυτή την εβδομάδα. Είδαμε μαζί και μια ταινία για την μπλε πόλη. Και πλέον κοιτάζει με μεγάλο θαυμασμό τον μικρό μας Ζούμπερ.

A- Είναι νωρίς ωστόσο για να μιλήσουμε για τη ζωή της Έσθερ μας και τη δράση των ακραίων ισλαμιστών στη Νιγηρία.

B- Υπολογίζω πως σε έναν χρόνο θα έχει έρθει η ώρα να δούμε όλοι μαζί ένα ντοκιμαντέρ.

A- Για να μάθουν για την Μπόκο Χαράμ;

B- Για να μάθουν πόσο σπουδαία είναι η μεγάλη τους αδελφή και πόσο δρόμο έχει διανύσει μέχρι να φτάσει εδώ.

A- Δε θα είναι και πάλι νωρίς να έρθουν αντιμέτωπα με τόση φρίκη;

B- Έχουν έρθει ήδη αντιμέτωπα με περισσότερη φρίκη απ' όση έχουμε γνωρίσει εμείς σε όλη μας τη ζωή.

A- Δεν έχεις άδικο. Ωστόσο δεν ξέρω αν είναι απαραίτητο να ζήσουν τη βία και πάλι σε τόσο τρυφερή ηλικία.

B- Η ιστορία τους είναι αυτή που τα κάνει τόσο ξεχωριστά. Γι' αυτό τα διαλέξαμε!

A- Νόμιζα... πως θέλαμε να τα σώσουμε.

B- Φυσικά. Για να τα σώσουμε από την ιστορία τους.

A- Όσο πιο οδυνηρή τόσο πιο ελκυστική

B- Ποια;

A- Η ιστορία...

B- Στη δική τους ιστορία αναφέρεσαι;

A- Στην ιστορία γενικά.

B- Δεν υπάρχει ιστορία γενικά. Κοίτα την Έσθερ. Δες πώς το σώμα της διηγείται διαρκώς την προσωπική της ιστορία.

A- Όποτε την πλησιάζει ο Ζούμπερ αναδιπλώνεται, ενώ τα άκρα της ιδρώνουν.

B- Με την Ίντιρα νιώθει πιο άνετα.

A- Ακόμα και με μένα είναι συγκρατημένη. Μετά από τόσο καιρό, δεν έχει πάψει το τρέμουλο μόλις την πάρω αγκαλιά.

B- Δεν ξέρω πώς θα καταφέρουμε να ξεπεράσει αυτό τον φόβο.

[Χτυπάει το κουδούνι. Μπαίνει η Μέριλιν.]

B- Μέριλιν; Καλωσόρισες στην οικογένειά μας. Μου επιτρέπεις τον ενικό, σωστά;

C- Φυσικά! Εγώ ωστόσο θα σας αποικαλώ κυρία Ζλένας. Το προτιμώ.

B- Όπως θέλεις, αγαπητή μου.

A- Καλωσόρισες κοντά μας, Μέριλιν. Να σου συστήσουμε τα παιδιά μας. Από εδώ η Έσθερ μας, η μεγάλη αδελφή. Η Ίντιρα είναι η μεσαία μας. Και ο Βενιαμίν μας, ο Ζούμπερ! Παιδιά, χαιρετήστε τη Μέριλιν και παίξτε συνετά πάνω στο χαλί, να συζητήσουμε λίγο οι μεγάλοι. Και σας παρακαλώ να μην ακούσω να προσβάλλετε ποτέ ο ένας τον άλλο! Μόνο σεβασμός και θαυμασμός για τις διαφορές σας!

B- Έλα στο τραπέζι, Μέριλιν. Να σερβίρω ζεστό κακάο κατευθείαν από τα κακαόδεντρα της Τζαμάικα; Θα ζετρελαθείς. Ή μήπως προτιμάς καφέ ή τσάι;

C- Κακάο δίχως δεύτερη σκέψη!

A- Λοιπόν, αγαπητή Μέριλιν. Θα μπω κατευθείαν στο θέμα. Το ωράριο το συζητήσαμε και τηλεφωνικά. Να σου πούμε μερικές ιδιαιτερότητες των παιδιών μας για να μας πεις αν εσύ είσαι εντελώς σύμφωνη... Κι εμείς να είμαστε εντελώς σίγουροι πως μπορείς να τις διαχειριστείς.

[Η Μέριλιν γνέφει δείχνοντας πως ακούει προσεκτικά.]

B- Ας αρχίσουμε με την Ίντιρα. Θα πρέπει να ξέρεις πως κάθεται με τις ώρες μπροστά στον καθρέφτη και ψηλαφεί το δέρμα της. Κι ύστερα το τρίβει μανιακά μέσα στο μπάνιο, σαν να θέλει να το ασπρίσει. Κι έπειτα πάλι μπροστά στον καθρέφτη για να δει αν τα κατάφερε. Χρειάζεται τεράστια προσοχή και τρυφερότητα. Προέρχεται από τους Ντάλιτ της Ινδίας, από την κατώτατη κοινωνική τάξη, τους Ανέγγιχτους. Ο πατέρας της και η αδελφή της είχαν πέσει θύματα ρατσιστικών δολοφονιών. Η μητέρα της προσπάθησε να απαλλαγεί απ' όλα τα παιδιά της, να τα στείλει μακριά ώστε κανένας να

μη γνωρίζει πως ανήκουν στους θρυμματισμένους ανθρώπους. Η Ίντιρα ζει κοντά μας. Η απόκτηση ενός παιδιού Ντάλιτ –ενός πλάσματος που για όλους ήταν μολυσμένο, θρυμματισμένο– για εμάς ήταν η μέγιστη απόδειξη της αφοσίωσής μας σε αυτό τον σκοπό. Ο αδελφός της Ίντιρα ζει σε μια αμερικανική πολιτεία. Μεγαλώνει με ένα ζευγάρι ομοφυλόφιλων. Δε βρέθηκε καμία άλλη οικογένεια για εκείνον. Κάποια μέρα θα θέλαμε να τους φέρουμε κοντά.

A- Μη φλυαρείς, γλυκιά μου. Ας συνεχίσουμε με τον μικρό μας... Ο Ζούμπερ, αγαπητή Μέριλιν, είναι κλεισμένος στον εαυτό του, παρά τις προσπάθειές μας. Παριστάνει τον κοινωνικό κατά τη διάρκεια της μέρας. Τα βράδια δεν κοιμάται. Όποτε μπω στο δωμάτιο, όσο αργά κι αν είναι, τον βρίσκω κουλουριασμένο στο πάτωμα, ξάγρυπνο κάτω απ' το κρεβάτι. Μου λέει πάντα πως κάτι ψάχνει.

B- Κάτω απ' το κρεβάτι τον είχαν βρει, ένα φοβισμένο μικροσκοπικό κουβαράκι, όταν ο μεγάλος του αδελφός χαράκωσε το πρόσωπο της αδελφής του, προτού τη σφάζει μπροστά στα μάτια του μικρού μας. Πολύ μεγάλο το τίμημα για ένα κορίτσι που απλά έβγαλε το νικάμπ του για να φιλήσει ένα αγόρι.

A- Ο μεγάλος αδελφός της έγινε δήμιος και ο μικρός μας Ζούμπερ μάρτυρας. Βρέθηκε στον δρόμο μας πραγματικά τυχαία... Περιμέναμε να εγκριθεί το αίτημά μας για εκείνο το ορφανό νεογέννητο από το Ραμπάτ. Κι είπαμε να πάμε μια εκδρομή στη Σεφσάουεν. Τη μέρα εκείνη κήδευαν την αδελφούλα του και ο Ζούμπερ είχε κρυφτεί μέσα σε έναν άλλο τάφο. Κι εκεί τον συναντήσαμε. Ένα φοβισμένο μικροσκοπικό κουβαράκι, όπως το είπες, καλή μου. Μέσα στη σιόνη και τη λάσπη. Πέσαμε πάνω του σε έναν περίπατο.

B- Κυριολεκτικά πάνω του, καλή μας Μέριλιν. Οι δικοί του το θεώρησαν σημάδι και μας τον...χάρισαν... Προφανώς για να γλιτώσει. Κι εγώ όμως από εκείνη τη στιγμή που τον τραβήξαμε έξω από εκείνο το βουνό από χώμα, ήξερα πως θα ήταν δικός μας. Ήταν η μοναδική φορά που δε χρειάστηκε να βάλουμε τους δικηγόρους μας να τρέξουν την υπόθεση, να περιμένουμε, να πληρώνουμε, να στέλνουμε χαρτιά...

A- Δε θα 'θελα, γλυκιά μου, να καταλάβουν τα κορίτσια μας πως τον ξεχωρίζεις.

B- Μα... δεν ξεχωρίζω κανένα από τα παιδιά μας. Αισθάνομαι την ίδια αφοσίωση απέναντι και στα τρία – και όσα ακόμα αποκτήσουμε στο μέλλον.

A- Ας μην κουράζουμε άλλο τη Μέριλιν με φλυαρίες. Θα σου μιλήσουμε και για την Έσθερ αργότερα. Τι λέτε να παίζουμε όλοι μαζί το Παιχνίδι του Άλλου; Να νιώσουν οικεία και τα παιδιά μαζί σου;

C- Με χαρά!

B- Παιδιά, μαζευτείτε! Για να δούμε ποιος θα νικήσει σήμερα;! Γρήγορα στις θέσεις σας! Έσθερ, τι γνωρίζεις για την πόλη του μικρού σου αδελφού; Ποια είναι η τοπική σπεσιαλιτέ; Κι εσύ, Ζούμπερ, πες μας τον εθνικό ύμνο της πατρίδας Νιγηρίας να νιώσει περήφανη η Έσθερ μας. Ίντιρα, εξήγησε στ' αδέρφια σου τι είναι ο ινδουισμός κι έπειτα βρείτε μαζί τα κοινά στοιχεία με το ισλάμ... Μπράβο, Ίντιρα. Φέρε και το σάρι να τους δείξεις πόσο όμορφη είσαι. Κι εσύ, Έσθερ, το τσαντόρ. Ο Ζούμπερ θα σας δείξει τις καινούργιες πολύχρωμες μπαμπούτσες του.

A- Μη, μη, Ζούμπερ. Δεν θα προσβάλλεις ποτέ τις αδελφές σου. Κι εσείς, κορίτσια, δε θα κοροϊδεύετε ποτέ η μία την άλλη. Θα μιλάτε με σεβασμό και θαυμασμό ο ένας στον άλλο! Μας ακούει και η Μέριλιν. Δείξτε της ποιοι είναι οι Ζλένας.

[Η σκηνή κλείνει με παιδικές φωνές να ζητωκραυγάζουν.]

ΣΚΗΝΗ 3

«Αλμυρή έρημος»

[Οι Ζλένας βρίσκονται μπροστά σε μια τεράστια οθόνη και βλέπουν πλάνα από διάφορα σημεία του κόσμου.]

B- Πώς σου φάνηκε η Μέριλιν; Έχεις αποφασίσει αν θα καταλήξουμε σε αυτήν;

A- Σιεφτόμουν να την καλέσουμε να μείνει με τα παιδιά όσο θα λείπουμε. Και μετά αποφασίζουμε αν θα την κρατήσουμε.

B- Αναρωτιόμουν μήπως πηγαίναμε ένα ταξίδι στη Βολιβία. Ίσως μας χρειάζονται περισσότερο. Θα χορέψουμε bachata στο Θιβέτ της Λατινικής Αμερικής και ίσως γυρίσουμε πίσω με έναν μικρό ιθαγενή από τη φυλή Σιεκοπάι...

A- Γλυκιά μου, οι Σιεκοπάι κατοικούν στο Περού, στα σύνορα με τον Ισημερινό.

B- Ας είναι. Τότε από τη φυλή Αϊμάρα... Ένας μικρός αυτόχθονας να παίζει με τον Ζούμπερ μας.

A- Δεν έχεις κι άδικο. Θα μας κοπεί και η ανάσα στη Σούκρε, 2.500 μέτρα και βάλει πάνω από τη θάλασσα.

B- Θα επισκεφθούμε και την αλμυρή έρημο. Για σκέψου εκείνα τα παιδιά που γεννιούνται σε αυτό τον ωκεανό από αλάτι.

A- Πεδιάδα από αλάτι.

B- Τι σ' έχει πιάσει σήμερα και με διορθώνεις σε κάθε δεύτερη φράση;

A- Με συγχωρείς...

B- Άρα να κοιτάξουμε εισιτήρια για Σούκρε;

A- Γιατί όχι;

B- Πώς θα τα πάει άραγε με τον Ζούμπερ μας ένας μικρός απόγονος των Ίνκας;

A- Γιατί να μην τα πάει καλά;

B- Δεν είπα αυτό. Φαντάζομαι πως θα έχουν αντίστοιχες πληγές να επούλώσουν.

A- Δηλαδή έχουμε καταλήξει πως θα πάρουμε αγόρι;

B- Με ένα αγόρι θα επερχόταν ισορροπία. Έχουμε την Έσθερ και την Ίντιρά μας. Να έχει κι ο Ζούμπερ έναν μικρό σύμμαχο.

A- Κι αν βρεθεί μια μικρή ιθαγενής να μας συγινηήσει;

B- Θα δούμε. Σκεφτόμουν πως έχουμε αδικήσει τη δική μας... ήπειρο. Υπάρχουν κι εδώ μωρά που δεν έχουν κανένα μέλλον.

A- Συμφωνώ. Σε ένα επόμενο ταξίδι.

B- Σαν να το αποφεύγεις. Και τότε δίστασες να πάρουμε εκείνη τη μικρή από το Κόσοβο.

A- Τότε είχαμε μόλις γνωριστεί και δεν είχαμε κάνει αυτή τη συμφωνία.

B- Είχαμε πει από την αρχή τι θα ήταν αυτό που θα μας ένωνε.

A- Ναι, είχαμε πει. Να σώσουμε τα παιδιά του κόσμου. Αυτό δε σήμαινε απαραίτητα πως δεν θα αποκτούσαμε δικό μας.

B- Κανένα βιολογικό παιδί δε θα αποκτούσε το ίδιο νόημα με ένα μωρό που θα σώζαμε.

A- Γιατί;

B- Γιατί θα ήταν πολλά περισσότερα από ένα αιόμα παιδί.

A- Τι εννοείς;

B- Εννοώ πως τίποτα δε θα μας ένωνε περισσότερο.

A- Νόμιζα πως ήμασταν ήδη ενωμένοι.

B- Οι άνθρωποι έχουν ανάγκη από κάτι περισσότερο για να μείνουν μαζί.

A- Περισσότερο από το δικό τους παιδί;

B- Ναι.

A- Από τι;

B- Από μια ιδέα.

A- Ένα δικό σου παιδί δεν είναι μια ιδέα;

B- Όχι.

A- Τι είναι;

B- Μια ανάγκη.

A- Παράξενη άποψη. Δε μου την είχες εκφράσει ποτέ με αυτό τον τρόπο.

B- Τότε πώς μπορεί να ήμασταν τόσο σύμφωνοι;

A- Μπορεί να συμφωνήσαμε από αγάπη.

B- Κανένας δεν συμφωνεί από αγάπη.

A- Αλλά από τι;

B- Από σύμπνοια ή από αδυναμία.

A- Κι εμείς;

B- Από σύμπνοια, θέλω να πιστεύω.

A- Εγώ θα προτιμούσα να πιστεύω κάτι άλλο.

B- Δηλαδή;

A- Στ' αλήθεια δε θα συμφωνούσες να γεννήσεις ένα δικό μας παιδί από αγάπη;

B- Όχι.

A- Άρα θα διαφωνούσες;

B- Ναι.

A- Κι αν επέμενα;

B- Ίσως να συμφωνούσα από αδυναμία.

A- Τότε ίσως κι εγώ να συμφώνησα τελικά από αδυναμία.

B- Τι θες να πεις; Πως δεν ήθελες πραγματικά την Ίντιρα, τον Ζούμπερ, την Έσθερ;

A- Δεν είπα αυτό.

B- Τότε;

A- Για δες! *[Της δείχνει τον ταξιδιωτικό οδηγό αλλάζοντας επιδέξια θέμα.]* Στην Ορούρο έχει καρναβάλι. Την πομπή ανοίγει ομάδα των διαβόλων. Θυμάσαι κάποτε που λέγαμε πως θέλουμε να παρελάσουμε με την Diablada;

B- Θυμάμαι... Με μια πολύχρωμη μάσκα που θα καλύπτει όλο το πρόσωπο κι ένα ζεστό café con leche στο χέρι...

A- Ας το κάνουμε λοιπόν!

ΣΚΗΝΗ 4

«Οικογένεια Ζλένας»

[Η κυρία Ζλένας βρίσκεται στο γραφείο, μπροστά στον υπολογιστή και κοιτάζει μια ιστοσελίδα με μωρά για υιοθεσία. Είναι βυθισμένη στις σκέψεις της, όταν μπαίνει ο κύριος Ζλένας.]

B- Καλωσόρισες, καλέ μου.

[Ο κύριος Ζλένας σκύβει, τη φιλά και κοιτάζει την οθόνη του υπολογιστή.]

A- Βλέπω το έριζες και πάλι στη δουλειά. *[Σκρολάρει προς τα κάτω και της δείχνει ένα μωράκι με χαρακτηριστικά Ινδιάνου.]* Μου αρέσει αυτός ο μικρούλης.

B- Το ήξερα πως αυτόν θα ξεχώριζες.

A- Δεν είναι τυχαίο που με διάλεξες. *[Γελά.]*

B- Νομίζεις πως μοιάζεις με αυτό τον μικρό Ινδιάνο; *[Περιπαιχτικός τόνος.]*

A- Όχι, αγάπη μου! Θέλω να πω πως κοιτάζουμε πάντα προς την ίδια κατεύθυνση.

B- Με ανακουφίζει πολύ αυτό που λες.

A- Θες να μου πεις κάτι;

B- Πες μου πρώτα πώς ήταν η μέρα σου.

A- Χάσαμε μια καλή συμφωνία. Αλλά ίσως και να είναι για καλό. Θα μπορέσουμε να λείψουμε πιο άνετα. Πώς ήταν η δική σου μέρα;

B- Νωρίς το πρωί βγήκα για γιόγνα. Κι αφού επέστρεψα είμαι σε αυτή την καρέκλα, μπροστά σε αυτή την οθόνη, κρατώντας σημειώσεις για ώρες.

A- Θεες να μου δείξεις;

B- Ναι, κοίτα! *[Του δείχνει μια φωτογραφία από ένα άλλο μωρό.]* Μόνο που αυτός ο μικρούλης βρίσκεται σε ένα χωριό στην πλαγιά των Άνδεων, μακριά από την πρωτεύουσα.

A- Αν χρειαστεί, θα πάμε κι εκεί!

B- Ναι, ας δοκιμάσουμε πρώτα με την πρώτη μας επιλογή!

A- Λοιπόν;

B- Τι λοιπόν;

A- Κάτι είχες να μου πεις...

B- Τίποτα σημαντικό. Θα το λύσω μόνη μου.

A- Κι εγώ γιατί είμαι εδώ;

B- Δε θέλω να σε φορτίσω.

A- Εγώ θέλω να σε αποφορτίσω.

B- Έχεις αρκετές έννοιες με τις δουλειές σου. Θα το διαχειριστώ εγώ και θα το επιλύσω μέσα στην εβδομάδα.

A- Αγάπη μου, μαζί λύνουμε τα προβλήματα. Σε ακούω. Δε θα το ξαναπώ.

B- *[Παύση.]* Είμαι... *[Παύση.]* έγκυος.

A- *[Την κοιτάζει έκπληκτος.]* Πόσων μηνών; Είσαι σίγουρη;

B- Ναι...

A- Κι αυτό είναι πρόβλημα;

B- Δε μίλησα για πρόβλημα.

A- Μίλησες για επίλυση.

B- Ναι...

A- Άρα το βλέπεις ως πρόβλημα;

B- Όχι. Απλά αιφνιδιάστηκα. Νόμιζα πως... Δεν είναι δα και πρόβλημα. Μισή ώρα υπόθεση.

A- Εννοείς...

B- Τι άλλο;

A- Δε θα το συζητήσουμε;

B- Αυτά τα έχουμε συζητήσει από καιρό.

A- Δεν είχαμε βρεθεί μπροστά σε... σε κάτι τέτοιο.

B- Είχαμε συμφωνήσει πως δεν είναι αυτό που θέλουμε.

A- Αυτό... τότε!

B- Και τώρα;

A- Τώρα... Δε γνωρίζουμε το φύλο;

B- Ευτυχώς όχι. Είναι πολύ νωρίς. Ας μην κάνουμε δύσκολο κάτι τόσο απλό. Ένα κύτταρο είναι.

A- Έτσι το βλέπεις;

B- Έτσι είναι.

A- Και πότε ένα κύτταρο αποκτά δικαίωμα στην ύπαρξη; [*Επιθετικός τόνος.*]

B- Εγώ είμαι η ευάλωτη, όχι εσύ...

A- Εσύ;

B- Το δικό μου σώμα.

A- Κι εγώ;

B- Το δικό μου σώμα δεν μπορεί να το σηκώσει αυτό το βάρος.

A- Βάρος ένα έμβρυο μέσα σου;

B- Ένα έμβρυο μπορεί να σε σκοτώσει. Εγώ το έχω ήδη κάνει.

A- Δεν ευθύνεσαι εσύ για τον θάνατο της μητέρας σου.

B- Ποιος άλλος;

A- Ενδεχομένως να ήταν ιατρικό λάθος. Ή να ήταν γραφτό.

B- Δε γνώριζα αυτή τη μοιρολατρική πλευρά του επενδυτή άντρα μου. *[Ειρωνικά.]*

A- Όλοι φοβόμαστε ή ελπίζουμε σε κάτι ανώτερο. Πες το όπως θες.

B- Πώς το λες εσύ το ότι ενώ εγώ έβγαينا από μέσα της, εκείνη έφευγε από τη ζωή;

ΣΚΗΝΗ 5

«Πάτσογουορι»

[Οι Ζλένας δειπνούν στο σαλόνι. Τα παιδιά κοιμούνται.]

A- Έχουν κοιμηθεί τα παιδιά;

B- Ναι, από ώρα. Ήταν εξαντλημένα από το παιχνίδι. Νομίζω πως συμπαθούν πολύ τη Μέρλιν.

A- Και ο Ζούμπερ αποκοιμήθηκε; Περίεργο...

B- Όταν πέρασα από τα δωμάτιά τους για το φιλί της καληνύχτας, ο μικρός ήταν κάτω από το πάπλωμα, σκεπασμένος μέχρι το κεφάλι. Έχει ανάγκη από ένα κουκούλι να τον προστατεύει. Δεν τα έχουμε πάει και τόσο άσχημα τελικά.

A- Κάθε άλλο. Είμαστε σε καλό δρόμο.

B- Χαίρομαι που το αναγνωρίζεις επιτέλους.

A- Ποτέ δεν αμφισβήτησα πόσο καλή μητέρα είσαι.

B- Καλοί γονείς. Μαζί είμαστε σε αυτό.

A- Σωστά... καλοί γονείς! Φαντάσου πόσο καλοί μπορούμε να είμαστε σε ένα δικό μας παιδί.

B- Όχι απαραίτητα.

A- Πώς όχι;

B- Σε ένα δικό σου παιδί προβάλλεις πιο εύκολα κάθε δική σου διαταραχή απ' ό,τι σε ένα παιδί... της καρδιάς.

A- Τι εννοείς; Δεν έχουν όλοι διαταραχές;

B- Για όλους όμως είναι ανυπόφορο να μη βλέπουν τον εαυτό τους στο παιδί τους, ενώ παράλληλα δεν αντέχουν ούτε να βλέπουν τον εαυτό τους σε εκείνο.

A- Η Έσθερ, ο Ζούμερ και η Ιντίρα... Δεν είναι παιδιά μας;

B- Είναι. Πάνω απ' όλα όμως είναι δυστυχημένα και άτυχα πλάσματα που μόνο καλό μπορείς να τους κάνεις.

A- Ή χειρότερο κακό.

B- Τι χειρότερο από αυτά που έχουν περάσει ήδη τα δικά μας παιδιά; Και βλέπεις πόσο σπουδαία τα καταφέρνουμε... τηρουμένων των αναλογιών.

A- Και γιατί να μην τα καταφέρναμε και με ένα δικό μας μωρό;

B- Άλλη είναι η αποστολή μας. Αυτή μας ενώνει. Και τα πάμε περίφημα.

A- Τι θα μας εμπόδιζε να συνεχίζαμε περίφημα αν γινόμασταν γονείς;

B- Είμαστε γονείς.

A- Καταλαβαίνεις...

B- Τι θέση θα έχει ένα λευκό μωρό στο σαλόνι της διαφορετικότητας; Πώς θα βάλουμε ένα παιδί που δεν το σώσαμε από καμία δυστυχία μαζί με τα τόσο βασανισμένα παιδάκια μας;

A- Θα βρήκαμε τον τρόπο.

B- Εγώ δεν μπορώ να βρω τρόπο.

A- Γιατί;

B- Σου είπα.

A- Τίποτα δεν μου έχεις πει.

B- Σου λέω τώρα.

A- Ακούω

B- [Σιωπή.]

A- Τίποτα δε λες. Μόλις χθες έμαθα πως η μάνα σου πέθανε κατά τη διάρκεια της γέννας. Νόμιζα κάποιες βδομάδες αργότερα.

B- Θα είχε διαφορά;

A- Ίσως να ήταν μικρότερο το φορτίο της ύπαρξής σου.

B- Ίσως.

A- Έχει συμβεί ωστόσο σε αρκετούς. Και το ξεπέρασαν.

B- Τους έχει συμβεί και να μεγαλώνουν με μια άλλη γυναίκα, ενώ δεν υπήρχε καμία φωτογραφία της βιολογικής τους μητέρας στο σπίτι, σαν να ήταν ένοχοι για τον χαμό της;

A- Ούτε αυτό μου το είχες πει...

B- Να πιστεύω πως η γυναίκα του πατέρα μου και μητέρα των αδελφών μου είναι και η δική μου μάνα μέχρι την εμφάνιση μιας μακρινής θείας;

A- Γιατί όλα αυτά τώρα;

B- Να μην καταλαβαίνω για χρόνια γιατί η γυναίκα που πίστευα για μάνα δε μου έδειξε ποτέ την ίδια στοργή με τα άλλα της παιδιά; Και να μην μπορώ να εξηγήσω εκείνο το βλέμμα του πατέρα μου, που, παρά τις προσπάθειές του να με πλησιάσει, με κοιτούσε σαν να κουβαλούσα τα κρίματα όλου του κόσμου;

A- Γιατί τώρα;

B- Του στέρησα τη γυναίκα που αγαπούσε. Ξαναπαντρεύτηκε βιαστικά, από ανάγκη, για να μη στερηθώ τη μητρική φροντίδα. Έκανε μαζί της δυο παιδιά... μόνο από ευγνωμοσύνη. Αυτό ένωσε για εκείνη. Ευγνωμοσύνη. Εμένα δεν μπορούσε καν να με

κοιτάζει κατάματα και τα αδέρφια μου –τα ετεροθαλή μου αδέρφια– τα φρόντισε με αφοσίωση και... ψυχρότητα μέχρι το τέλος. Ήταν τα παιδιά της ευγνωμοσύνης.

A- Γιατί όλα αυτά τώρα;

B- Για να πειστείς.

A- Να πειστώ;

B- Να πειστείς πως αυτό που θα κάνουμε θα είναι το καλύτερο.

ΣΚΗΝΗ 6

«Μαρμελάδα παπάγια»

[Το επόμενο πρωί το ζευγάρι παίρνει το πρωινό του στην τραπεζαρία.]

A- Γλυκιά μου, υπάρχει κάτι άλλο να συνοδεύσουμε το ψωμί;

B- Δυστυχώς όχι. Έχουμε... τρία βαζάκια... μαρμελάδα παπάγια!

A- Φαίνεται πως σου αρέσει πολύ!

B- Μου ξυπνά μια παράξενη μνήμη.

A- Μνήμη από πού;

B- Από ένα ταξίδι με τον πατέρα μου.

A- Πού είχατε πάει;

B- Όχι κάπου μακριά.

A- Σε ποιο μέρος;

B- Όσο περίεργο κι αν σου ακούγεται, δεν ξέρω να σου πω. Ήμουν περίπου 8 χρόνων. Με είχε πάρει μαζί του σε ένα ταξίδι για δουλειές.

A- Δε θυμάσαι τίποτε άλλο;

B- Μόνο πως στο ξενοδοχείο σέρβιραν μαρμελάδα παπάγια.

A- Έχω μια ιδέα...

B- Τι;

A- Θα κάνουμε... ένα διαφορετικό ταξίδι. Θα επιλέξουμε τόπους που καλλιεργούν παπάγια από τη Νότιο Αμερική μέχρι τη νοτιοανατολική Ασία, και θα δοκιμάσουμε όλες τις ποικιλίες που υπάρχουν!

B- Ακούγεται υπέροχο!

A- Δε θα έχουμε αυτή τη φορά καμία άλλη έγνοια.

B- Εννοείς... να μη δούμε... μωρά;

A- Αυτό ακριβώς!

B- Δεν ξέρω αν το θέλω αυτό.

A- Θα είναι μια ευκαιρία να σιεφτούμε το ενδεχόμενο...

B- Σου είπα

A- Τι μου είπες;

B- Πως αυτό δε γίνεται.

A- Πιστεύω πως θα τα καταφέρουμε.

B- Δε θέλω να καταφέρω κάτι.

A- Αυτό το μωρό πρέπει να γεννηθεί.

B- Δεν υπάρχει μωρό. Κύτταρα και ιστοί.

A- Δικά μας κύτταρα.

B- Δεν μπορώ να αναλάβω τη φροντίδα του.

A- Θα μπορούσε να την αναλάβει η Μέριλιν. Εξ ολοκλήρου.

B- Να γεννήσω ένα μωρό για να το δώσω να το μεγαλώσει μια άλλη γυναίκα, όπως ακριβώς κάνω εγώ με τα παιδιά των άλλων;

A- Όχι. Θα το μεγαλώσουμε εδώ. Και θα ασχοληθείς μαζί του όσο το θελήσεις.

B- Δεν ξέρω πώς να... ασχοληθώ με κάτι... τέτοιο.

A- Πώς το κάνεις με την Έσθερ, τον Ζούμπερ, την Ίντιρά μας;

B- Αυτά είναι θρυμματισμένα πλάσματα. Ενώνω τα κομμάτια τους.

A- Ίσως αυτό το παιδί να ενώσει τα δικά μας κομμάτια.

B- Φαίνεται πως δεν σου αρκεί πια η... οικογένεια Ζλένας.

A- *[Μικρή σιωπή.]* Αλήθεια είναι αυτό. Αν δεν κρατήσουμε αυτό το παιδί, δε θα μου αρκεί και δε θα έχω πια καμία θέση εδώ μέσα.

ΣΚΗΝΗ 7

«Μέριλιν»

[Η Μέριλιν βρίσκεται στο σαλόνι των Ζλένας και ψυχαγωγεί τα παιδιά. Ο κύριος Ζλένας την πλησιάζει. Η κυρία Ζλένας είναι αδιάθετη και κοιμάται στον επάνω όροφο.]

A- Μέριλιν, μην τους επιτρέπεις, σε παρακαλώ, να κοροϊδεύει ο ένας τον άλλο. Ιδίως σε ό,τι αφορά χαρακτηριστικά της φυλής τους.

C- Το έχω στον νου μου. Είναι όμως παιδιά...

A- Το ότι είναι παιδιά δε σημαίνει πως δεν είναι άνθρωποι.

C- Εέρετε, κύριε Ζλένας, οι κανόνες είναι πολύ αυστηροί. Ας τα αφήσουμε λίγο ελεύθερα να συνυπάρξουν.

A- Νόμιζα πως συμφωνούσες, Μέριλιν, με το πρότυπο διαπαιδαγώγησης που αποφασίσαμε να εφαρμόσουμε εδώ.

C- Φυσικά και είμαι σύμφωνη. Δεν είμαστε ωστόσο στην τάξη του σχολείου. Αλλά στο καθιστικό μιας οικογένειας. Μήπως να δοκιμάζαμε κάτι πιο ευλύγιστο ως...

A- Ως... τι;

C- Ως γονείς εσείς κι εγώ ως... νταντά...

A- Εέρεις, Μέριλιν, σου μιλάω στον ενικό. Θα μπορούσες κι εσύ...

C- Είστε σίγουρος;

A- Δεν ξέρω εάν θα άρεσε στην κυρία Ζλένας. Αλλά, ναι. Θα ήταν πιο δίκαιο, πιο ισότιμο, πιο άμεσο. Ναι... Σε παρακαλώ, μίλα μου στον ενικό.

C- Εέρετε, δε θα ήθελα να δημιουργηθεί κάποιο πρόβλημα. Και στη δουλειά προτιμώ οι σχέσεις μου να διαμεσολαβούνται από... το εσείς.

A- Έχεις εξαιρετική παιδεία, Μέριλιν. Δεν είναι τυχαίο που βρίσκεσαι εδώ. Τότε θα αναγκαστώ κι εγώ να σου απευθύνομαι στο... εσείς για να μην είμαι αγενής.

C- Όχι, κύριε Ζλένας. Αυτό θα ηχούσε παράξενα στ' αυτιά της κυρίας Ζλένας ξαφνικά. Αφού δεν έγινε από την αρχή...

A- Δεν έχεις άδικο. Θα κρατήσω τον ενικό, ο οποίος θα εμπεριέχει έναν πληθυντικό. Και ελπίζω το αντίστροφο για σένα.

C- Δηλαδή;

A- Πως ο δικός σου πληθυντικός θα εμπεριέχει έναν ενικό.

[Η Μέριλιν χαμογελά αμήχανα.]

A- Λοιπόν...Μέριλιν, βάλε τον Ζούμπερ στο κρεβάτι του για ύπνο. Δε θα παίζει με τις αδελφές του. Τέλος για σήμερα. Θα πρέπει να μάθει να αποδέχεται και να σέβεται τις ουλές της Ίντιρα. Ξέρεις... της έκαψαν το δέρμα με σίδερο λόγω της ταπεινής της καταγωγής. Ντάλιτ σημαίνει Ανέγγιχτος. Σ' τα έχουμε πει αυτά, νομίζω...

C- Θα τον ανεβάσω αμέσως πάνω. Να περάσουμε και από το δωμάτιο της κυρίας Ζλένας;

A- Καλύτερα όχι, ήταν λίγο αδιάθετη. Ας μην την ξυπνήσουμε σε περίπτωση που κοιμάται.

[Η Μέριλιν ανεβάζει τον Ζούμπερ για ύπνο και κατεβαίνει ξανά στο σαλόνι. Βρίσκει τον κύριο Ζλένας με ένα ποτό στο χέρι.]

A- Αποκοιμήθηκε;

C- Ο Ζούμπερ;

A- Ποιος άλλος;

C- Δεν ήξερα αν αναφέρεστε στην κυρία Ζλένας...

A- Για τον μικρό λέω.

C- Έκανε πως κοιμάται. Νομίζω όμως πως δεν τον είχε πάρει ο ύπνος.

A- Πιστεύεις πως είμαι αυστηρός μαζί του;

C- Όχι.

A- Τι πιστεύεις;

C- Δεν πιστεύω κάτι.

A- Μπορείς να μου μιλήσεις ανοιχτά. Θα το εκτιμούσα.

C- [Μικρή παύση.] Πιστεύω πως οι σχέσεις δεν πρέπει να υπακούν απαραίτητα σε κανόνες.

A- Και σε τι να υπακούν;

C- Σε αισθήματα.

A- Και τα αισθήματα πώς αναπτύσσονται;

C- Υποθέτω... από μόνα τους.

A- Άρα τα αφήνουμε ελεύθερα, αυθύπαρκτα, αυθαίρετα;

C- Γιατί όχι;

A- Αφήνουμε τις σχέσεις να υπακούσουν στην περιφρόνηση... στον φόβο και στο μίσος;

C- Δεν είπα αυτό.

A- Αυτό σημαίνει... σχέσεις χωρίς κανόνες.

C- Σχέση χωρίς κανόνες σημαίνει αφήνω την καρδιά μου ελεύθερη.

A- Κι αν η καρδιά έχει τραυματιστεί;

C- Δεν ξέρω. Ίσως και να έχετε δίκιο.

A- Ξέρεις, Μέριλιν... Δεν ήξερα αν θα τα κατάφερα. Να έχω όλο αυτό τον... κόσμο μέσα στο σαλόνι μου. Πλάσματα από διαφορετικά σημεία του ορίζοντα να μοιράζονται τα παιχνίδια τους και την αγάπη μας. Παιδιά που σώσαμε από μια βέβαιη δυστυχία, που αν δεν υπήρχαμε εμείς, θα ζούσαν στην καλύτερη των περιπτώσεων από το περίσσειμα των άλλων.

C- Δεν το είχα σκεφτεί έτσι. Είναι πράγματι ιδιαίτερες περιπτώσεις. Και προφανώς οι κανόνες γίνονται απαραίτητοι.

A- Ιδιαίτερες περιπτώσεις; Μια τέτοια περίπτωση ήμουν κι εγώ, ξέρεις. Χωρίς να προέρχομαι από καμία τριτοκοσμική ζώνη. Και δεν μπορούσα καν να έχω μια λογική εξήγηση γι' αυτό.

C- Εσείς; [*Με έκπληξη.*]

A- Δε διέφερα και τόσο από αυτά εδώ τα παιδιά.

C- Δεν μπορώ να σας φανταστώ... σαν τον Ζούμπερ.

A- Για την ακρίβεια, δεν είχα την τύχη του Ζούμπερ. Ο πατέρας μου φρόντιζε πάντα να φάνε πρώτα τα ανίψια του και μετά εμείς. Αν περίσσειε. Και κάποιες φορές, μάντεψε... δεν έμενε τίποτα για εμένα και την αδελφή μου. Το ίδιο συνέβαινε με τα βιβλία και τα παιχνίδια. Κάποια στιγμή ο πατέρας μου χάρισε ένα ποδήλατο στον ξάδελφό μου. Είχαμε την ίδια ηλικία και μέναμε στην ίδια παλιά μονοκατοικία. Αυτός από πάνω. Εγώ από κάτω. Τον κοιτούσα να καθαλάει την κόκκινη σέλα και να ξεμακραινεί, και λύγιζαν τα γόνατά μου από έναν παράξενο πόνο. Δε με άφησε ποτέ να το πάρω ούτε για μια βόλτα. Κι έτσι μια νύχτα, όταν όλοι είχαν κοιμηθεί, έλυσα την αλυσίδα, το πήρα στα χέρια για να μην κάνω θόρυβο, σταμάτησα στο επόμενο τετράγωνο, καβάλησα την κόκκινη σέλα κι έκανα για ώρες πετάλι. Μέχρι που εξαντλήθηκα. Είχα φτάσει στο λιμάνι. Τότε έδεσα δυο μεγάλες πέτρες στις ρόδες, το

έσπρωξα μέσα στο νερό και γύρισα περπατώντας. Μπήκα στο σπίτι το ξημέρωμα. Λίγο προτού ξυπνήσουν όλοι. Χώθηκα κάτω από το πάπλωμα. Στο διπλανό κρεβάτι κοιμόταν η αδελφή μου. Η μικρή μου αδελφή. Δεν ξύπνησε – ή έκανε πως κοιμόταν. Πάντα παρίστανε πως δε βλέπει και δε ρωτούσε ποτέ, ό,τι και να σιάρωνα.

C- Και μετά;

A- Την επόμενη μέρα ο πατέρας μου με τσάκισε στο ξύλο. Δεν ξέρω πώς το κατάλαβε και γιατί ποτέ του δε νοιάστηκε. Ίσως επειδή δεν είχα εγώ το όνομα του παππού. Του είχε επιβάλει η μάνα μου να με βαφτίσουν με το όνομα ενός νεκρού παιδιού, του μικρού της αδελφού, που κάηκε μέσα στο νοσοκομείο. Την ημέρα που γνώρισα τη γυναίκα μου, αναρωτήθηκα για πρώτη φορά ποιος είμαι. Την άκουγα να μιλά για την αποστολή της και πριν καλά καλά γνωριστούμε είχαμε συμφωνήσει να φύγουμε για Ινδία, να σώσουμε το πρώτο παιδί. Έτσι ξεκίνησε η οικογένεια Ζλένας.

C- Δε σκεφτήκατε ποτέ να αποκτήσετε ένα δικό σας μωρό;

A- Το σκέφτηκα.

C- Εσείς μόνο;

A- Μόνο.

C- Δεν ήθελε η κυρία Ζλένας;

A- Όχι.

C- Κι εσείς;

A- Σου είπα.

C- Δεν επιμείνατε;

A- Επιμένω τώρα. Γι' αυτό είσαι εδώ.

C- Εγώ;

A- Εσύ θα μεγαλώσεις τον βιολογικό απόγονο των Ζλένας.

C- Άρα θα γεννηθεί;

A- Δεν το έχουμε αποφασίσει ακόμα.

C- Το θέλετε πολύ ωστόσο.

A- Πολύ.

C- Τότε δε θα μπορέσει να σας το αρνηθεί.

A- Ελπίζω πως όχι. Διαφορετικά, θα πρέπει να μάθει να ζει χωρίς εμένα.

ΣΚΗΝΗ 8

«Θείο βρέφος»

[Μερικούς μήνες μετά. Ο κύριος Ζλένας επισκέπτεται ανήσυχος την κυρία Ζλένας στο υπνοδωμάτιο γιατί δεν έχει σηκωθεί ακόμα από το κρεβάτι.]

A- Μήπως είσαι αδιάθετη, καλή μου;

B- Κάθε άλλο. Απλά είχα ανάγκη από ύπνο.

A- Καλά έκανες. Ξεκουράσου όσο θες. Είναι η Μέριλιν με τα παιδιά.

B- Ναι... Η Μέριλιν.

A- Είμαστε πολύ τυχεροί που την έχουμε.

B- Ναι... Πολύ τυχεροί.

A- Είσαι λίγο κακοδιάθετη ή είναι η ιδέα μου;

B- Η ιδέα σου...

A- Μήπως σε κούρασε η μικρή;

B- Πώς να με κουράσει; Δεν έκανα τίποτα.

A- Ζορίστηκες με τον θηλασμό.

B- Δεν τη θήλασα.

A- Προσπάθησες.

B- Ανεπιτυχώς...

A- Ήθελες όμως.

B- Ήθελα να θέλω.

A- Σε κάθε περίπτωση, γλυκιά μου, ταλαιπωρήθηκες. Δεν είναι απαραίτητο. Έχουμε τη Μέριλιν.

B- Θα κάνει ακόμα κι αυτό η Μέριλιν;

A- Τι;

B- Να βγάλει γάλα από τις ρώγες της και να ταΐσει το μωρό μας. Μόνο αυτό έμεινε.

A- Ήταν κοινή μας απόφαση.

B- Ποιο;

A- Η Μέριλιν.

B- Σωστά...

A- Ποιος σε ανάγκασε να απέχεις από τη φροντίδα της μικρής μας;

B- Κανένας.

A- Τότε;

B- Άσ' το..

A- Μίλα μου, γλυκιά μου. Ξέρεις, διάβασα πολλά για την επιλόχειο κατάθλιψη...

B- Δεν έχω επιλόχειο.

A- Τι έχεις;

B- Το inbox στο email μου γεμάτο με μηνύματα αεροπορικών εταιρειών.

A- Και;

B- Προτείνουν προορισμούς. Αποδράσεις.

A- Σου υπόσχομαι μόλις επιστρέψω από τις δουλειές μου στο Βίλνιους, να φύγουμε για όπου εσύ αποφασίσεις.

B- Συνήθως αυτό το αποφασίζαμε μαζί.

A- Ήθελα να σου κάνω όποιο χατίρι.

B- Δε θέλω χατίρια.

A- Τι θέλεις;

B- Επαναφορά στον φυσικό ρυθμό μας.

A- Θα γίνει όπως το θες.

B- Και η Μέριλιν;

A- Θα μείνει με τα παιδιά. Εκτός αν θες να την πάρουμε μαζί μας.

B- Τη Μέριλιν; *[Με οργισμένη απορία.]*

A- Τη Μέριλιν με τα παιδιά. Για τα παιδιά... Για στάσου... Ακούς κάτι, γλυκιά μου;

B- Σαν τι;

A- Σαν κραυγή της Ίντιρα ακούστηκε.

B- Για σώπα λίγο...

A- Ναι, ναι.. Και ο Ζούμπερ κλαίει και φωνάζει.

[Μπαίνει στο δωμάτιο η Μέριλιν, αναστατωμένη, στρέφεται προς την κυρία Ζλένας.]

C- Κυρία Ζλένας, συγγνώμη που ανέβηκα εδώ. Δεν ξέρω πώς να ηρεμήσω τα παιδιά. Φέρονται εξαιρετικά επιθετικά το ένα στο άλλο. Θα πρέπει να κατεβείτε. Με έβγαλαν έξω από το σαλόνι, ουρλιάζοντας και εκσφενδονίζοντας αντικείμενα.

B- Τι συνέβη;

C- Ξαφνικά άρχισαν να μαλώνουν πάνω από την υδρόγειο. Την πετούσε με μανία το ένα στο άλλο. Κι έπειτα άρχισαν να μουτζουρώνουν με χοντρούς μαρμαδόρους εκείνο τον χάρτη που έχετε κρεμάσει δίπλα στη βιβλιοθήκη. Μέχρι που τρύπησε...

B- Καλέ μου, καλύτερα να κατέβεις εσύ. Δε νομίζω πως η παρουσία μας σήμερα θα βοηθήσει. Νιώθω μια τεράστια κόπωση και αδυναμία για να επιβληθώ σε οποιονδήποτε.

A- Κατεβαίνω, γλυκιά μου. Μέριλιν, μπορείς να μείνεις για λίγο εδώ με την κυρία Ζλένας, αν θες. Είναι προτιμότερο να το διαχειριστώ μόνος.

C- Όπως θέλετε...

[Ο κύριος Ζλένας αποχωρεί από το δωμάτιο και οι δυο γυναίκες βυθίζονται για λίγο στη σιωπή.]

A- Αγαπητή Μέριλιν... Θέλω να σε ρωτήσω από καιρό. Πώς σου φαίνεται η ζωή κοντά μας;

A- *[Μικρή παύση.]* Ώρες ώρες νομίζω ότι παίζω σε ταινία. Κάποιες φορές είναι σχεδόν συναρπαστική η μέρα μου στο σαλόνι με το πάτσογουρι. Άλλες, πάλι, δυσκολεύομαι. Δεν ξέρω τι να κάνω με αυτούς τους τρεις διαφορετικούς κόσμους.

B- Σε καταλαβαίνω...

C- Εσείς δεν απελπίζεστε ποτέ;

B- Για μένα είναι όλος ο κόσμος μου. Και οι τρεις τους, ένας μόνο κόσμος.

C- Και ο κύριος Ζλένας;

B- Ένας άλλος κόσμος.

C- Και το δικό σας μωρό;

B- Αυτό... Μάλλον θα ανήκει στο σύμπαν του κυρίου... Ζλένας.

C- Μιλάτε σαν οι κόσμοι σας να είναι σε πόλεμο.

B- Δεν ήταν.

C- Και τώρα;

B- Τώρα είναι σαν το βόρειο και το νότιο Σουδάν. Σαν εκείνος να είναι το Χαρτούμ κι εγώ το Νταρφούρ.

C- Στο Νταρφούρ υπάρχουν εκατοντάδες χιλιάδες εκτοπισμένοι...

B- Ακριβώς. Εκτοπισμένη. Με ήτα (η).

C- Κυρία Ζλένας, πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω;

B- Δεν μπορείς. Ούτε να μας βοηθήσεις – ούτε να μας διαλύσεις. Ξέρεις... Μας έχει ενώσει κάτι πέρα απ' όλα· εκείνο το κομμάτι μας που κρύβουμε σε τέτοιο βαθμό, που το αγνοούμε κι εμείς οι ίδιοι. Αλλά υπάρχει κάποιος που το αναγνωρίζει. Έλκεται από το σκοτάδι σου. Από αυτό τον λυγμό που δε βγαίνει προς τα έξω.

C- Κι εγώ... Τι θα μπορούσα να κάνω... εγώ;

B- Να πας στο Χαρτούμ, αγαπητή Μέριλιν. Εδώ περισεύεις...

ΣΚΗΝΗ 9

«Βίλνιους»

[Ο κύριος Ζλένας ετοιμάζει τη βαλίτσα του. Η κυρία Ζλένας τον βοηθά με κάποια τελευταία πράγματα.]

B- Πάρε μαζί σου κι ένα τζάκετ. Θα έχει χαμηλές θερμοκρασίες εκεί αυτή την εποχή.

A- Δίκιο έχεις.

B- Και κράτα κι αυτό. *[Του δίνει ένα μάλλινο κασκόλ.]* Μπορεί να το χρειαστείς.

A- Τρεις μέρες θα λείψω, καλή μου. Δε θα με βρει ο χειμώνας εκεί.

B- Ο ψυχρός καιρός δεν περιμένει τον Δεκέμβρη στο Βίλνιους.

A- Καλά τότε. Βάλ' το μέσα στη βαλίτσα.

B- Μα... τι είδους επενδυτές επισκέπτονται τη Λιθουανία;

A- Η Βαλτική είναι το μέλλον των επενδύσεων, αγάπη μου.

B- Με τι ψυχολογία να επενδύσεις εκεί; Ο ουρανός τους είναι σαν γκριζο χαμηλό ταβάνι.

A- Με την ψυχολογία του περαστικού.

B- Την ξέρω καλά αυτή την ψυχολογία.

A- Εγώ να δεις.

B- Σ' εμάς αναφέρεσαι;

A- Κάθε άλλο...

B- Τότε;

A- Στη ζωή μου πριν από εμάς.

B- Δε σε καταλαβαίνω.

A- Κάθε φορά που η μάνα μου άλλαζε σύντροφο, αισθανόμουν περαστικός. Σαν να περνούσα και να έφευγα εγώ από το σαλόνι μας. Όχι εκείνοι.

B- Δεν ήξερα πως η μητέρα σου άλλαζε τόσο συχνά συντρόφους.

A- Αφότου πέθανε ο πατέρας μου. Ήταν πολύ νέα. Και είχε υπάρξει πολύ δυστυχισμένη μαζί του. Όπως όλοι μας. Ίσως προσπαθούσε να βρει τον Έναν... γνωρίζοντας πολλούς. Εγώ όμως κάθε φορά υπέφερα το ίδιο. Κανένας δεν έμεινε για πάρα πολύ καιρό, αλλά όλοι έμειναν τόσο ώστε να είναι δύσκολος ο αποχωρισμός...

B- Δεν είχα ιδέα για όλα αυτά, γλυκέ μου.

A- Ωρες ώρες πιστεύω πως λειτουργούσε ως συλλέκτρια. Ήταν όλοι τους διαφορετικοί. Και ταυτόχρονα είχα κάτι κοινό.

B- Μετά από τόσα χρόνια και τόσα... παιδιά, ακόμα μαθαίνουμε νέα πράγματα ο ένας για τον άλλο. Ας τα αφήσουμε όμως τώρα αυτά, θα χάσεις την πτήση σου... Έχουμε όλο τον καιρό μπροστά μας. Και, να, βάλε ένα ακόμα ζευγάρι χοντρές κάλτσες.

A- Μην ανησυχείς για μένα, καλή μου. Τη δική σου έγνοια έχω εδώ. Θα τα καταφέρεις με τα παιδιά;

B- Μην έχεις την έγνοια μου. Θα τα πάμε περίφημα με τα παιδιά και τη Μέριλιν.

A- Με στενοχωρεί που σ' αφήνω πίσω. Έχω συνηθίσει να ταξιδεύουμε μαζί.

B- Δεν πειράζει. Υπάρχουν φορές που τα σημαντικότερα ταξίδια γίνονται μέσα σε λίγα τετραγωνικά μέτρα. Και όταν επιστρέψεις...τι θα έλεγες να πάμε για λίγες ημέρες στο πράσινο σπίτι;

A- Αν εσύ νιώθεις έτοιμη, ξέρεις πόσο πολύ το θέλω! (έκπληκτος και ενθουσιασμένος). Όταν μου το πούλησε ο πατέρας σου, δεν σε γνώριζα. Το αγόρασα με την ελπίδα πως θα επιτέλους θα έβγαζα κάπου ρίζες. Είχε το χρώμα από τις φυλλωσιές των πλατάνων. Και έπειτα σε γνώρισα και μαζί σου έμαθα την ιστορία του σπιτιού. Και έπρεπε απλά

να δεχτώ πως δεν θα ζήσω εκεί. Χωρίς να ξέρω και το γιατί. Από τότε οι ρίζες μου είσαι εσύ και η οικογένεια μας. Ωστόσο...πάντα είχα μια κρυφή ελπίδα πως θα επιστρέψουμε στον τόπο μας.

B- Ρίζες με ρόδες ... (σιωπτικά) Αυτό είμαι εγώ. Και το πράσινο σπίτι θέλω να το επισκεφτώ για πρώτη αλλά και για τελευταία φορά μαζί σου.. Δεν έχουμε σταθεί ποτέ κάτω από το ψηλό ταβάνι της τραπεζαρίας οι δυο μας. Ούτε στο μικρό καθιστικό που οδηγεί στην αυλή με τις μουριές. Εκεί μέσα πέθανε η μάνα μου, λίγη ώρα μετά τη γέννα. Και εκεί πέθαινα και εγώ κάθε μέρα εγώ σαν ένα ξένο σώμα που δεν ενσωματώνεται στο οστό γιατί τα κύτταρα του ανοσοποιητικού το ξερνάνε έξω. Η γυναίκα του πατέρα μου δεν μπόρεσε να με αγαπήσει γιατί δεν την αγάπησε ποτέ εκείνος. Και τον τιμώρησε γι' αυτό όταν κρεμάστηκε στο ίδιο δωμάτιο που άφησε την τελευταία πνοή η μάνα μου.

A- Δεν είναι ανάγκη να πάμε αγάπη μου. (σοκαρισμένος) Αν μου είχες μιλήσει...δεν θα έκανα ποτέ σχέδια. Έπρεπε να το έχω πουλήσει από καιρό. Δεν θα είχα επιμείνει...αν ήξερα...

B- Θα το συζητήσουμε όταν με το καλό επιστρέψεις. Φύγε τώρα, θα χάσεις την πτήση σου.

[Ο κύριος Ζλένας κλείνει τη βαλίτσα, την αποχαιρετά με μια σφιχτή αγκαλιά ενώ εκείνη τον αγκαλιάζει άψυχα]

ΣΚΗΝΗ 10

«Ask Merylin»

[Η κυρία Ζλένας, απεριποίητη, κάθεται πάνω από την κούνια του μωρού απαθής και μονολογεί, ενώ εκείνο σπαράζει στο κλάμα.]

B- Luna Lunera Cascabelera. Debajo de la cama tienes la cena... *[Σιγοτραγουδά ένα λατινοαμερικανικό παιδικό τραγούδι κουνώντας την κούνια.]* Αν είχαμε πάει στη Βολιβία, θα κάναμε έναν μεγάλο περίπατο στην αλμυρή έρημο. Αν πάλι είχαμε φτάσει μέχρι τη Σρι Λάνκα, θα είχαμε δοκιμάσει τις κόκκινες μπανάνες. Σε κάθε περίπτωση, θα είχαμε επιστρέψει με έναν πλασματάκι με μάτια σμιστά. Και θα το λέγαμε... Πώς θα το λέγαμε;... Ποτέ δεν είπαμε... Ίσως Αλφόνσο ή Τζαμάλ. Ναι... ένα όνομα με λάμδα μέσα του. Δεν το φροντίσαμε αυτό με τα άλλα μας παιδιά...

[Στο ραδιόφωνο παίζει ένα σποτάκι για ταξίδια. Η κυρία Ζλένας δυναμώνει τον ήχο. Στο δωμάτιο μπαίνει η Μέριλιν.]

C- Συγγνώμη που διακόπτω... Μήπως έχει έρθει η ώρα να την αλλάξω;

B- Μέριλιν... Με θεωρείς ανάξια μάνα;

C- Τι λέτε, κυρία Ζλένας;!

B- Τότε γιατί αισθάνομαι διαρκώς υπό εποπτεία;

C- Με συγχωρείτε... Άκουσα το κλάμα και σιέφτηγα μήπως χρειάζεστε κάτι...

B- Για πες μου... Προτιμάς το Αλφόνσο ή το Τζαμάλ;

C- Εξαργτάται... Ένα όνομα δεν πάει ποτέ μόνο. Έχει πίσω του μια ιστορία, μια χώρα, ένα όνειρο...

B- Όνειρο;

C- Κάθε όνομα δεν ονειρεύεται να φτάσει κάπου;

B- Δεν έχεις άδικο. Συνήθως ψάχναμε ονόματα κατά τη διάρκεια της πτήσης. Και ανάλογα τον προορισμό επιλέγαμε. Για παράδειγμα, αρκετή ώρα προτού αποβιβαστούμε στο Νέο Δελχί, είχαμε καταλήξει πως το κοριτσάκι μας θα το λέγαμε Ίντιρα. Το ίδιο συνέβη και με τον Ζούμπερ μας. Λίγο προτού προσγειωθούμε στην Καζαμπλάνια τον είχαμε ήδη ονειρευτεί.

C- Δε διαφωνούσατε ποτέ στην επιλογή ονομάτων;

B- Ποτέ. Συμπλήρωνε πάντα ο ένας τον άλλο.

C- Κι όταν μείνατε έγγυος;

B- Τότε δεν είχα καμία έμπνευση.

C- Και το όνομα της μικρής σας;

B- Θα δούμε... Θα το συζητήσουμε με τον κύριο Ζλένας.

C- Δε θέλατε να κρατήσετε αυτό το μωρό;

B- Ξεπερνάς τα όρια, αγαπητή Μέριλιν.

C- Ζητώ συγγνώμη. *[Πάει να φύγει.]*

B- Στάσου.

C- Καλύτερα να πάω κάτω στα παιδιά. Είναι αρκετή ώρα μόνα τους.

B- Τα παιδιά... Αυτά τα παιδιά με έσωσαν.

C- Εσείς τα σώσατε.

B- Ξέρεις τόσα για εμάς. Κι εγώ δε γνωρίζω σχεδόν τίποτα για σένα.

C- Τι θέλετε να μάθετε;

B- Ας πούμε... Σε ποιον χρωστάς το όνομά σου;

C- [Μικρή παύση.] Θα ακουστεί παράξενο... Το χρωστάω σε μια στήλη... Στην «Ask Merylin», μιας Αμερικανίδας αρθρογράφου με το πιο υψηλό IQ στον κόσμο. Η μητέρα μου έστειλε ακούραστα γράμματα ζητώντας συμβουλές για οτιδήποτε μπορείτε να φανταστείτε. Σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει χωρίς την καθοδήγησή της.

B- Και λάμβανε απαντήσεις;

C- Χμμ... Νομίζω πως εγώ ήμουν η απάντηση. Γιατί μετά τη γέννησή μου σταμάτησε αυτή την παράξενη αλληλογραφία. Μπορεί να χρωστάω πολλά περισσότερα σε αυτή τη στήλη...

B- Τι θες να πεις;

C- Πως... μπορεί να μην υπήρχα αν η μητέρα μου δε διάβαζε την «Ask Merylin»...

B- Από σήμερα, Μέριλιν, δε θα ασχοληθείς ξανά με το μωρό.

C- Μα... Ο κύριος Ζλένας μου έχει πει...

B- Τι σου έχει πει;

C- Να φροντίζω τη μικρή όσο λείπει.

B- Να σου υπενθυμίσω πως εγώ είμαι η μάνα αυτού του μωρού...

C- Προσπαθώ απλά να είμαι σωστή στις επαγγελματικές μου υποχρεώσεις.

B- Σε απαλλάσσω από ένα μέρος των υποχρεώσεών σου – τουλάχιστον γι' αυτή την εβδομάδα. Θα τα καταφέρω και μόνη μου. Εσύ θα αναλάβεις τα τρία παιδιά.

C- Κι εσείς;

B- Εγώ θα πάω ένα ταξίδι με την κορούλα μου. Σαν μάνα με κόρη.

C- Μπορώ να ρωτήσω τον προορισμό;

B- Θα σου τηλεφωνήσω. Και μην αγχώνεσαι, θα ενημερώσω προσωπικά τον κύριο Ζλένας. Δε χρειάζεται να λειτουργείς σαν επιτηρητής.

C- Ανησυχώ για εσάς και για το μωρό. Προηγουμένως ήσασταν βυθισμένη στην πολυθρόνα πλάι στην κούνια και δεν αντιδρούσατε, ενώ η μικρή σπάραζε στο κλάμα για ώρα...

B- Θα είμαστε περίφημα και οι δύο. Χρειαζόμαστε απλά διακοπές. Μια διακοπή απ' όλα...

[Η κυρία Ζλένας ετοιμάζει βαλίτσες, βάζει το μωρό σε έναν μάρσιππο και κλείνει την εξώπορτα, ενώ η Μέριλιν προσπαθεί να ηρεμήσει τα τρία παιδιά.]

ΣΚΗΝΗ 11

«Έλσα»

[Λίγες ημέρες μετά, η κυρία Ζλένας, εξαιρετικά περιποιημένη, περιφέρεται μέσα στο σπίτι και δίνει οδηγίες συμπεριφοράς στα τρία παιδιά στην τραπεζαρία.]

Β- Ίντιρα, σε παρακαλώ κράτα το μαχαίρι με το δεξί χέρι. Κι εσύ, Ζούμπερ, κάθισε σωστά στην καρέκλα. Έσθερ, μη στηρίζεσαι με τους αγκώνες στο τραπέζι. Δε χρειάζεται να φαίνεται η τρύπα από τη σφαίρα στο μπράτσο σου την ώρα του δείπνου. Παιδιά, περάστε τη σαλάτα ο ένας στον άλλο και να μιλάτε ευγενικά μεταξύ σας. Με ευγένεια και θαυμασμό. Είστε και οι τρεις ξεχωριστοί. Και τώρα σιγά σιγά φτάνει η ώρα του ύπνου. Στα κρεβάτια σας, αφού ευχηθείτε καληνύχτα στη γλώσσα του άλλου. Με σωστή προφορά, παρακαλώ...

[Η κυρία Ζλένας κατευθύνεται στο σαλόνι, βάζει έναν δίσκο στο πικάπ, δυναμώνει τη μουσική και αρχίζει να χορεύει έναν αφρικανικό χορό.]

Α- Γλυκιά μου, πού είσαι; Γύρισα! Αγάπη μου... Με ακούς;

[Περπατάει μέσα στο σπίτι ανυπόμονα.]

Α- Γιατί δε μου απαντάς; Ποιος ξέχασε ανοιχτή τη μουσική; Μα πού είστε όλοι;

[Ακούγονται οι φωνές των παιδιών.]

Παιδιά- Μπαμπά... Μπαμπά... Μπαμπά...

B- Εδώ... καλέ μου! Καλωσόρισες!

A- Μα τι κάνεις; [*Χαμηλώνει τη μουσική.*]

B- Δε βλέπεις; Χορεύω! [*Δυναμώνει τη μουσική.*]

A- Η Μέριλιν πού είναι;

B- Της έδωσα άδεια.

A- Δε χρειαζόταν! Θα την πάρω αμέσως να έρθει, να ξεκουραστείς. Να αναλάβει το μωρό και να βγούμε για φαγητό αν θες...

B- Δε χρειάζεται...

A- Όπως θέλεις, γλυκιά μου. Να πάρω μια αγκαλιά τη μικρή μας ή κοιμάται;

B- Σε λίγο καλύτερα.

A- Εντάξει. Ευκαιρία να κάτσουμε οι δυο μας. Όπως παλιά...

[Προσπαθεί να την αγκαλιάσει, εκείνη αποτραβιέται.]

B- Πώς ήταν το ταξίδι σου;

A- Κουραστικό. Αλλά, αποστολή εξετελέσθη. Η συμφωνία έκλεισε. Και λίγες ώρες πριν από την πτήση είχα ένα ευχάριστο διάλειμμα. Επισκέφθηκα και την Ουζούπις, εκείνη τη συνοικία στο Βίλνιους πέρα από το ποτάμι, που έχει κηρυχτεί ανεξάρτητη δημοκρατία με το δικό της Σύνταγμα και τους δικούς της κανόνες...

B- Ακούγεται ενδιαφέρον...

A- Πόσο ήθελα να ήσουν εκεί μαζί μου... Ένας από τους νόμους της Ουζούπις λέει «Κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να είναι χαρούμενος. Κάθε άνθρωπος έχει το δικαίωμα να μην είναι»...

B- Εσύ είσαι χαρούμενος;

A- Πολύ! Εσύ δεν είσαι;

B- Όχι. Έχω άραγε το δικαίωμα;

A- Φυσικά και το έχεις. Απλά θα ήθελα να ξέρω γιατί δεν μπορώ να σε κάνω πια χαρούμενη.

B- Δεν ξέρω αν εξαρτάται από εσένα.

A- Αλλά...;

B- Δεν έχω κάποιο σκοπό... Δεν έχουμε πια σκοπό.

A- Πώς δεν έχουμε!

B- Είχαμε...

A- Πάντα έχουμε. Θα ταξιδεύουμε και θα σώζουμε άτυχα πλασματάκια. Όπως και πρώτα.

B- Δεν μπορούμε πια να σώζουμε. Μόνο να χάνουμε.

A- Τι χάσαμε;

B- Την Έλσα.

A- Ποια είναι η Έλσα;

B- Το μωρό που τόσο ήθελες.

A- Νόμιζα πως θα καταλήγαμε μαζί στο όνομα. Αλλά δεν πειράζει...

B- Δε σου αρέσει;

A- Μου αρέσει. Ας την πούμε Έλσα λοιπόν. Είναι άβολο τόσο καιρό να είναι μαζί μας χωρίς να έχει... όνομα.

B- Μόνο που... τώρα που έχει όνομα, δεν είναι μαζί μας... *[Με ύφος απόκοσμο.]*

A- Τι θες να πεις; *[Την πλησιάζει και την ταρακουνάει.]* Τι έκανες; Τι έκανες;!

B- Ταξίδεψα μέχρι το Αλχεσίρας. Εκεί που είχαμε πάει και μαζί, σχεδόν στο πιο νότιο σημείο της Ευρώπης. Δεν πήρα όμως το πλοίο για το Μαρόκο. Κάθισα στο λιμάνι και κοιτούσα τα βαπόρια να έρχονται και να φεύγουν. Να φεύγουν και να έρχονται.

A- Πες μου επιτέλους. *[Την τραντάζει, εκείνη παραμένει απαθής.]* Δεν αντέχω άλλο.

B- Αυτή τη φορά δεν πήγα στην Καζαμπλάνκα. Έμεινα στην Ισπανία. Σ' εκείνο το σημείο του ισπανικού Νότου που χάνονται τα ίχνη των ανθρώπων. Και κάπως έτσι χάθηκαν και τα ίχνη της Έλσας μας.

A- Τι της έκανες; Τι της έκανες;

B- Δεν της έκανα κακό. Μη φοβάσαι.

A- Πού είναι το μωρό μας; *[Ξεψυχισμένα.]*

B- Δεν έχω ιδέα. Την άφησα σ' εκείνο το σπίτι με τη γαλάζια σιεπή στο Αλχεθίρας... Το είχαμε επισκεφθεί λίγο καιρό προτού αποκτήσουμε τον Ζούμπερ μας, θυμάσαι; Είχαμε πάει με τόσες ελπίδες, αλλά είχαμε φύγει με άδεια χέρια. Μόλις είχαν πάρει το παιδί που μας είχαν υποσχεθεί... Αυτή τη φορά πήγα εγώ με τα χέρια γεμάτα.

A- Άφησες τη μονάκριβή μου εκεί; Μας είχαν πει πως εκεί δεν υπάρχει τρόπος να μάθει κανείς για την πορεία ενός παιδιού, από τη στιγμή που το παιδί διασχίσει εκείνο το κατώφλι. Το μωρό μας μπορεί ήδη να βρισκείται στην άλλη άκρη του κόσμου – και ποιος ξέρει με ποιους...

[Σφίγγει τα χέρια του για να μην της επιτεθεί, δεν αντέχει και τη ρίχνει κάτω, της κόβει την ανάσα.]

B- Με... *[Η φωνή βγαίνει πνιχτή.]* Με κάποιους σαν κι εμάς.

A- Είσαι τρελή. Δεν μπορεί. Έχεις αποτρελαθεί... Ή με μισείς τόσο πολύ. Αλλά... δεν μπορεί, είναι και δικό σου παιδί. Ποιον εκδικείσαι;

[Σταματά να τη σφίγγει και αρχίζει να απομακρύνεται.]

B- Δεν... είχα επιλογή. *[Τρεμουλιαστά.]* Φοβόμουν πως θα της κάνω κακό. Τώρα θα είναι καλά. Θα έχει ένα σπίτι σαν το δικό μας και θα ζει με κάποιους που την έχουν ονειρευτεί προτού την αποκτήσουν.

A- Δε θα μπορέσουμε να την εντοπίσουμε ποτέ... *[Ξεψυχισμένα, λυγίζει το σώμα του, πέφτει κάτω.]* Τι άνθρωπος είσαι;

B- Περιττός. Όπως και όλοι όσοι έζησαν εδώ. Δε χωρούσαν πουθενά αλλού. Κι εσύ ήξερες πως δεν το ήθελα και με ανάγκασες. Κι εγώ δεν ήθελα να ζω χωρίς εσένα. Χωρίς τα σπάνια πλάσματά μας.

A- Σε ανάγκασα;

B- Είπες πως θα με αφήνες αν δεν ερχόταν αυτό το παιδί στον κόσμο. Και βασανιζόμουν όσο σε παρατηρούσα να βάζεις λίγο λίγο τη Μέριλιν στη θέση μου...

A- Τι έκανα μαζί σου τόσα χρόνια; Τι κάναμε;

B- Περάσαμε τη ζωή μας συλλέγοντας.

A- Συλλέγοντας;!

B- Σκέψου πως έτσι επιστρέφουμε ένα μέρος του χρέους μας για τη δική μας... συλλογή.

A- Αυτό ήταν για σένα η οικογένεια Ζλένας;

B- *[Μικρή παύση.]* Δεν το είχα σκεφτεί ποτέ έτσι. Όταν βρέθηκα όμως στο σπίτι με τη γαλάζια σκεπή στο Αλχεθίρας, να δίνω, αντί να παίρνω, κατάλαβα πως κι εμείς είμαστε μέρος της ίδιας συλλογής.

A- Ποιας συλλογής;

B- Της συλλογής των περιπτών πλασμάτων. Όλων εκείνων που δεν απορροφώνται πουθενά και παραμένουν ξένα σώματα ακόμα και στον τόπο τους, ικανά να δικαιινήσουν μόνο εξωτικές εκδοχές του εαυτού τους.

[Τα φώτα σβήνουν και ακούγονται οι φωνές των τριών παιδιών να φωνάζουν σπαρακτικά «μαμά» - «μπαμπά» σε διάφορες γλώσσες.]

ΤΕΛΟΣ